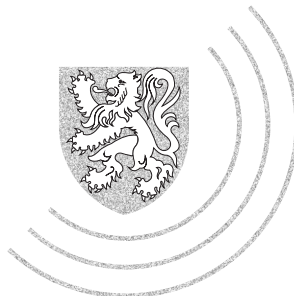

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

22 juli 2003

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met het verdrag nr. 168 betreffende de bevordering van werkgelegenheid
en de bescherming tegen werkloosheid, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie
tijdens haar vijfenzeventigste zitting in Genève op 21 juni 1988**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	9
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	13
Advies van de Raad van State	23
Ontwerp van decreet	29
Bijlagen :	
– Nederlandse tekst van het verdrag (vertaling)	35
– Engelse tekst van het verdrag	53

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Algemene inleiding

De Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) werd opgericht in 1919 tijdens de Vredesconferentie van Versailles. De opdracht van de IAO bestaat in het verbeteren van de sociale toestand van de werken en is gebaseerd op de overtuiging dat duurzame en universele vrede niet kan bestaan zonder sociale gerechtigheid. Het belangrijkste kenmerk van de IAO is haar tripartisme : de IAO is de enige internationale organisatie waarin werkgeversorganisaties, werknemersorganisaties en regeringen zeten. De IAO telt 175 leden en heeft de klassieke structuur van een gespecialiseerde instelling van de Verenigde Naties : een algemene vergadering (de Internationale Arbeidsconferentie) ; een beheerraad en een secretariaat (het Internationaal Arbeidsbureau).

Tot de belangrijkste activiteiten van de Internationale Arbeidsorganisatie behoren het vastleggen van internationale arbeidsnormen en het toezien op de implementatie van deze normen. De arbeidsnormen van de IAO nemen de vorm aan van conventies of aanbevelingen. De conventies zijn internationale verdragen, bindend voor de IAO-lidstaten die ze ratificeren. De aanbevelingen zijn niet-bindende instrumenten, bedoeld als richtlijnen voor het nationaal beleid. De IAO heeft reeds meer dan 180 conventies en meer dan 190 aanbevelingen aangenomen. Begin 2003 heeft België 90 conventies geratificeerd.

2. Het doel van de instemming en de algemene draagwijdte van het verdrag

Op 21 juni 1988 werd in Genève het verdrag nr.168 betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen de werkloosheid aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie.

Zoals de titel aangeeft, handelt dit verdrag enerzijds over de bevordering van de werkgelegenheid en anderzijds over de bescherming tegen de werkloosheid. Dit verdrag vervangt IAO-verdrag nr. 44 (1934) en deel IV van verdrag nr. 102 (1952). Er werd immers vastgesteld dat de belangrijke ontwikkelingen binnen de wetgeving en in de praktijk sinds 1934 en 1952 een herziening van de bestaande normen noodzakelijk maakten. Diverse landen in alle stadia van ontwikkeling werden getroffen

door een gebrek aan werkgelegenheid en wijdverspreide werkloosheid, in het bijzonder jeugdwerkloosheid. Bovendien waren nieuwe internationale normen ontstaan met betrekking tot de bevordering van volledige, productieve en uit vrije wil gekozen werkgelegenheid.

Het verdrag is reeds internationaal van kracht en het draagt geen nieuwe beleidsmatige elementen aan. Het schetst eerder een ruim kader en heeft geen wijzigingen in het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid tot gevolg. Het enige nieuwe beleidsaspect is het internationaal signaal dat gegeven wordt door het federale België via de ratificatie van het verdrag. Dit is niet onbelangrijk in het licht van het debat over de liberalisering van de wereldhandel.

Het verdrag bevat 8 delen. Een eerste deel bevat algemene bepalingen. Het tweede deel formuleert voorstellen over de bevordering van de volledige tewerkstelling. Het derde deel voorziet dat de te dekken risico's de volledige werkloosheid moeten omvatten. Het vierde deel omschrijft de beschermde personen, terwijl deel vijf elke lidstaat de vrijheid laat om zijn eigen methoden van bescherming te kiezen. Deel zes is volledig gewijd aan de uitkeringen die worden toegekend in het geval van volledige werkloosheid. Het zevende deel omvat bijzondere bepalingen voor nieuwe werkzoekenden. Tot slot bevat deel acht de juridische, financiële en administratieve waarborgen.

3. Artikelsgewijze toelichting van het verdrag

Deel I (artikelen 1 tot 6) bevat de algemene bepalingen.

In artikel 1 worden een aantal begrippen gedefinieerd. De term 'wetgeving' omvat alle regels, alsmede wetten en voorschriften met betrekking tot de sociale zekerheid. Het begrip 'voorgeschreven' betekent vastgesteld door of krachtens de nationale wetgeving.

Artikel 2 bepaalt dat alle lidstaten passende maatregelen dienen te nemen om de bescherming tegen werkloosheid en het werkgelegenheidsbeleid te coördineren. Het eerste luik is een federale materie, terwijl het tweede luik voornamelijk een regionale bevoegdheid betreft.

De bepaling in artikel 3 is eigen aan de tripartiete samenstelling van de IAO. De lidstaat bepaalt zelf – na raadpleging van de meest representatieve organisaties van werknemers en werkgevers – hoe de bepalingen van het verdrag worden geïmplementeerd.

Artikel 4 voorziet in een uitzonderingsclausule. De lidstaten kunnen, mits een uitdrukkelijke verklaring, de bepalingen van deel VII met betrekking tot 'personen die voor het eerst werk zoeken' uitsluiten.

Volgens artikel 5 kan een lidstaat zich het recht voorbehouden maximaal twee tijdelijke afwijkingen te voorzien op bepaalde artikelen van het verdrag, op voorwaarde dat een verklaring deze afwijkingen rechtvaardigt.

Het artikel 6 bepaalt dat een lidstaat de nodige waarborgen dient te voorzien zodat alle beschermde personen gelijk worden behandeld. Zo is een discriminatie op basis van ras, huidskleur, geslacht, godsdienst, politieke overtuiging, nationale afkomst, nationaliteit, etnische of maatschappelijke herkomst, invaliditeit of leeftijd uitdrukkelijk verboden. Positieve discriminatie van bepaalde risicogroepen door middel van bijvoorbeeld specifieke actieprogramma's blijft evenwel mogelijk.

In deel II (artikelen 7 tot 9) komen onder meer beroepsopleiding, arbeidsbemiddeling, beroepsvoorlichting en werkgelegenheidsprogramma's aan bod. Het betreft bepalingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap respectievelijk het Vlaams Gewest bevoegd zijn.

Artikel 7 onderlijnt de absolute prioriteit om de volledige productieve en vrij gekozen arbeid te bevorderen, in het bijzonder door middel van arbeidsbemiddeling, beroepsopleiding, beroepsvoorlichting en werkgelegenheidsprogramma's.

In artikel 8 wordt bepaald dat de lidstaten specifieke actieprogramma's dienen op te zetten voor personen die moeilijkheden hebben of zouden kunnen krijgen bij het vinden van duurzame werkgelegenheid. Elke lidstaat zal bovendien aan de IAO dienen te melden voor welke categorieën van werkzoekenden werkgelegenheidsprogramma's worden opgesteld.

Artikel 9 verwijst naar een aantal internationale verdragen, waarop de leden zich dienen te inspireren.

Artikel 10 of *deel III* voorziet dat de te dekken risico's de volledige werkloosheid moeten omvatten. Het betreft een bepaling die tot de exclusieve bevoegdheid van de federale overheid behoort.

Artikel 11 of *deel IV* verwijst naar een percentage, in onderhavig geval 85% van de arbeidskrachten dat zou moeten beschermd worden tegen de werk-

loosheid; een uitzondering wordt evenwel voorzien voor de ambtenaren waarvan de arbeid gegarandeerd wordt tot de pensioengerechtigde leeftijd. Het betreft eveneens een bepaling die tot de exclusieve bevoegdheid van de federale overheid behoort.

Artikel 12 of *deel V* stelt dat de lidstaten zelf bepalen op welke wijze de bepalingen van het verdrag worden uitgevoerd, d.w.z. op welke wijze de bescherming wordt vastgesteld, door verzekering, bijstand of een combinatie van beide. Het betreft eveneens een federale materie.

Deel VI (artikelen 13 tot 25) gaat over de uitkeringen die worden toegekend in geval van volledige werkloosheid.

Artikel 13 verwijst naar de financiering van de regeling.

In de artikelen 14, 15 en 16 worden een reeks voorschriften vastgesteld aangaande de aan de werkloze te betalen uitkeringen. Het gaat met name om de periode van de betaling van de uitkeringen die de lidstaat moet trachten te bereiken en het eventueel in rekening nemen van de andere gezinsinkomsten.

Artikelen 17 en 18 bepalen respectievelijk de voorwaarden in het geval er een wachttijd of carensperiode is.

Artikel 19 heeft betrekking op de berekening van de minimumvergoeding in geval van werkloosheid.

Artikelen 20 en 21 zijn gewijd aan het verlies, de schorsing of de vermindering van het recht op uitkeringen.

Artikel 22 betreft de eventuele combinatie van de ontslagvergoeding met de werkloosheidsuitkering.

Artikel 23 heeft betrekking op de voorwaarden van medische verzorging aan personen die een werkloosheidsuitkering ontvangen.

Artikel 24 omvat de gelijkstelling van de werkloosheidsperioden met arbeidsperioden voor de stelsels geneeskundige verzorging, invaliditeit en kinderbijslag.

Artikel 25 schrijft de aanpassing voor van de sociale zekerheid in de lidstaten aan de nieuwe situaties die als gevolg van deeltijdse arbeid ontstaan.

Deel VII of artikel 26 is van toepassing op de werkzoekenden, die voor het eerst werk zoeken. Er wordt aan de lidstaten verzocht het recht op sociale prestaties toe te kennen aan drie van de in artikel 26 vermelde categorieën. Bovendien moeten de lidstaten zich ertoe verbinden de bescherming geleidelijk uit te breiden tot andere categorieën.

Deel VIII (artikelen 27 tot 39) omvat de juridische, administratieve en financiële waarborgen.

Artikel 27 bepaalt dat er een beroepsprocedure dient te worden ingesteld, zodat de betrokkene in geval van een geschil met betrekking tot de werkloosheidsuitkering de mogelijkheid heeft om tegen een beslissing in beroep te gaan.

Artikelen 28 en 29 hebben betrekking op het beheer van de instellingen belast met de werkloosheidsuitkeringen.

Artikel 30 bepaalt dat de overheid erop dient toe te zien dat de middelen bestemd voor de bevordering van de werkgelegenheid effectief voor dit doel gebruikt worden.

Artikel 31 bepaalt dat de huidige conventie het verdrag ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillige werklozen van 1934 herzielt.

Artikel 32 bepaalt dat de formele ratificatie van de conventie dient medegedeeld te worden aan de directeur-generaal van de IAO en door hem dient te worden geregistreerd.

Artikel 33 bepaalt dat deze nieuwe conventie alleen die leden van de IAO bindt waarbij de ratificatie werd geregistreerd door de directeur-generaal van de IAO. De conventie treedt in werking twaalf maanden nadat de ratificatie van twee leden werd geregistreerd door de directeur-generaal. Daarna zal de conventie voor elke lidstaat in werking treden twaalf maanden nadat de ratificatie werd geregistreerd.

In artikel 34 wordt bepaald dat de conventie maar kan opgezegd worden na elke periode van tien jaar die ingaat vanaf de inwerkingtreding van de conventie. In dat geval dient de conventie één jaar voor het verstrijken van de periode van tien jaar te worden opgezegd door middel van een mededeling aan de directeur-generaal.

Artikel 35 bepaalt dat de directeur-generaal aan alle lidstaten meedeelt welke landen de conventie hebben ondertekend of opgezegd. In het bijzonder

zal hij meedelen wanneer de huidige conventie in werking is getreden.

Artikel 36 stipuleert dat de directeur-generaal alle gegevens met betrekking tot een ratificatie of opzegging van de conventie zal meedelen aan de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 37 stelt dat de raad van bestuur van de IAO steeds een rapport met betrekking tot de toepassing van de huidige conventie kan voorleggen aan de Conferentie met het oog op een gedeeltelijke of gehele herziening.

In artikel 38 wordt bepaald dat, wanneer de Conferentie een nieuwe conventie aanneemt met betrekking tot voorliggende materie – tenzij uitdrukkelijk anders wordt bepaald – de ratificatie van de nieuwe conventie de onmiddellijke opzegging van de oude conventie zal inhouden. Op dit ogenblik van inwerkingtreding van de nieuwe conventie, zal de oude conventie niet langer geratificeerd kunnen worden. De huidige conventie blijft wel van kracht voor de lidstaten die de nieuwe conventie niet ondertekenen.

Artikel 39 bepaalt dat de Franse en de Engelse versie een gelijke authenticiteit hebben.

4. Gemengd karakter van het verdrag en relevantie voor Vlaanderen

Zoals blijkt uit de titulatuur bevat IAO-overeenkomst nr. 168 over de bevordering van de werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid twee hoofddoelstellingen met respectieve beleidsvoorstellen. Overeenkomstig de huidige staatsstructuur in België hebben de twee onderdelen van het verdrag betrekking op verschillende bevoegdheidsniveaus.

De bescherming tegen werkloosheid in de zin van reglementering van uitkeringen in welbepaalde gevallen van werkloosheid is in de regel een federale bevoegdheid. Daarentegen is de bevordering van de werkgelegenheid met name middels tewerkstellingsprogramma's en arbeidsbemiddeling, enerzijds, en onderwijs en beroepsopleiding, anderzijds, een gedeelde tot exclusieve bevoegdheid van de gemeenschappen en de gewesten, overeenkomstig de artikelen 59bis, § 2, en 107quater van de Grondwet en de artikelen 4, 5, § 1, en 6, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd door de bijzondere wetten van 8 augustus 1988 en van 16 juli 1993. Deze on-

derwerpen komen in de eerste plaats aan bod in deel II van het verdrag.

Inzake tewerkstellingsprogramma's werden op Vlaams niveau volgende acties ondernomen :

- het derde arbeidscircuit ;
- programma ter bevordering van de werkgelegenheid in de niet-commerciële sectoren ;
- het stelsel van gesubsidieerde contractuelen bij sommige plaatselijke besturen ;
- het veralgemeend stelsel van gesubsidieerde contractuelen ;
- invoegbedrijven en leereilandprojecten ;
- het WEP-plus plan ;
- de sociale werkplaatsen.

Inzake arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding is de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) de integrale dienstverlener op de arbeidsmarkt, zowel voor werkzoekenden als bedrijven. Met hierna vermelde gespecialiseerde diensten beschikt de VDAB over een geïntegreerd dienstenpakket : arbeidsbemiddeling, begeleiding, maatschappelijk werk, outplacement, T-interim, Eures, Jobclub en Consult.

De VDAB organiseert opleidingen voor werkzoekenden en werknemers in een brede waaier van sectoren en organisatievormen :

- collectieve opleidingen ;
- individuele beroepsopleiding in een onderwijsinrichting ;
- opleidingen in een erkend centrum ;
- stages in ondernemingen ;
- individuele beroepsopleiding in de onderneming.

5. Verloop van de procedure op internationaal, federaal en Vlaams niveau

Het verdrag werd aangenomen op 21 juni 1988 en trad in werking op 17 oktober 1991. Begin 2003 hebben 6 landen het verdrag geratificeerd.

In zijn vergadering d.d. 14 mei 1996 legde de Werkgroep “gemengde verdragen” (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengd karakter van het verdrag vast. In zijn vergadering d.d. 21 juni 2000 keurde de WGV de aangepaste lijst van gemengde IAO-verdragen goed. Die beslissing werd op 10 oktober 2000 door de ICBB bekrachtigd.

6. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en van de Raad van State

De SERV bracht op 12 november 2002 advies uit. De SERV vindt het positief dat de Vlaamse regering het belang onderkent van de ratificatie van IAO-normen en meent dat Vlaanderen en België als regio en klein land een voorbeeldfunctie kunnen opnemen. De Vlaamse sociale partners wijzen erop dat de ratificatie van de IAO-verdragen niet enkel een signaalfunctie heeft, maar dat Vlaanderen er zich van bewust moet zijn dat de verdragen ook de verplichting inhouden om zich aan de bepalingen in de verdragen te houden.

De SERV betreurt dat de memories van toelichting bij de ontwerpdecreten zich enkel toespitsen op de juridische aspecten van de bevoegdheidsverdeling binnen de Belgische context. Bovendien is de analyse van de bevoegdheidsverdeling die gegeven wordt erg rudimentair en voor sommige aspecten precair en onvolledig.

De SERV betreurt dat er voor geen enkel verdrag een toetsing gebeurde van de Vlaamse regelgeving aan de voorliggende IAO-verdragen.

Ten slotte wil de SERV ook opmerken dat de VDAB weliswaar een zeer belangrijke speler is op het vlak van arbeid en werkgelegenheid, maar niet de enige.

De SERV vraagt specifieke aandacht voor de werknemers waarvan de arbeidsverhouding onder de eigen verantwoordelijkheid van de Vlaamse overheid valt, door nauwkeurig te onderzoeken welke effecten de naleving van de IAO-normen sorteert op het Vlaamse overheids- en onderwijspersoneel.

Het advies werd op 11 december 2002 bekrachtigd door de Raad van de SERV.

In zijn advies d.d. 27 maart 2003 stelt de Raad van State dat het aangewezen is om in het opschrift van het decreet het nummer van het verdrag te vermelden teneinde de identificatie van het verdrag te

vergemakkelijken. Het ontwerp van decreet werd in die zin aangepast.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

*De Vlaamse minister van Werkgelegenheid
en Toerisme,*

Renaat LANDUYT

*De Vlaamse minister van Economie,
Buitenlands Beleid en E-government,*

Patricia CEYSENS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met het verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid
en de bescherming tegen werkloosheid, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie
tijdens haar vijfenzeventigste zitting in Genève op 21 juni 1988

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme en de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Buitenlandse Handel en Huisvesting ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt gemeenschaps- en gewestaangelegenheden.

Artikel 2

Het verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar vijfenzeventigste zitting in Genève op 21 juni 1988, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Patrick DEWAEL

De Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme,

Renaat LANDUYT

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Buitenlandse Handel en Huisvesting,

Jaak GABRIELS

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Nieuw Vlaanderen

SERV

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

**ADVIES OVER DE RATIFICATIE VAN DE IAO-VERDRAGEN
NRS. 142, 150, 160, 168, 175, 177 EN 179**

Brussel, 12 november 2002
RVP/advies_IAO_verdragen

Op 10 september 2002 vroeg Vlaams minister van werkgelegenheid het advies over 7 ontwerpen van decreet tot instemming met een aantal IAO-verdragen en de bijhorende aanbevelingen

De IAO-verdragen waarover het advies wordt gevraagd hebben betrekking op:

- de rol van beroepskeuzevoorlichting en beroepsopleiding bij de ontwikkeling van menselijke hulpbronnen (IAO-verdrag nr. 142)
- de bestuurstaak op het gebied van arbeid: taak, functies en organisatie (IAO-verdrag nr. 150)
- de arbeidsstatistieken (IAO-verdrag nr. 160)
- de bevordering van de werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid (IAO-verdrag nr. 168)
- het deeltijdwerk (IAO-verdrag nr. 175)
- het thuiswerk (IAO-verdrag nr. 177)
- de werving van en arbeidsbemiddeling voor zeevarenden (IAO-verdrag nr. 179).

Op 11 december 2002 zal de raad zich over de ontwerpdecreten uitspreken en hierover volgend advies formuleren.

*

* *

ADVIES

1. ALGEMENE BEMERKINGEN

De SERV vindt het positief dat de Vlaamse regering het belang onderkent van de ratificatie van IAO-normen en meent dat Vlaanderen en België als regio en klein land een voorbeeldfunctie kunnen opnemen.

De Vlaamse sociale partners wijzen erop dat de ratificatie van de IAO-verdragen niet enkel een signaalfunctie heeft maar dat Vlaanderen er zich van bewust moet zijn dat de verdragen ook de verplichting inhouden om zich aan de bepalingen in de verdragen te houden.

De SERV betreurt dat de memories van toelichting bij de ontwerpdecreten zich enkel toespitsen op de juridische aspecten van de bevoegdheidsverdeling binnen de Belgische context.

Bovendien is de analyse van de bevoegdheidsverdeling die gegeven wordt erg rudimentair en voor sommige aspecten precair en onvolledig.

In het bijzonder:

- wordt de bescherming van het moederschap beschouwd als een gemeenschapsaangelegenheid (zie conventies deeltijdwerk en thuisarbeid), terwijl dit bij uitstek een materie is die door de federale wetgever wordt geregeld (arbeidsbescherming en sociale zekerheid);
- wordt geheel over het hoofd gezien dat de Vlaamse overheid bevoegd is voor de individuele arbeidsverhoudingen voor het statutaire overheidspersoneel in de Vlaamse openbare sector en het onderwijzend personeel (inclusief vrij onderwijs).

Verder betreurt de SERV dat - voor zover uit de ontwerpen van decreten af te leiden - er voor geen enkele van de verdragen een toetsing gebeurde van de Vlaamse regelgeving aan de voorliggende IAO-verdragen.

Tenslotte wil de SERV ook opmerken dat de VDAB weliswaar een zeer belangrijke speler is op het vlak van arbeid en werkgelegenheid maar niet de enige...

De Vlaamse sociale partners hebben niet alleen in de VDAB maar ook in de SERV als algemeen overleg- en adviesorgaan een specifieke taak van beleidsadvisering en van overleg, onder andere via de Vlaamse werkgelegenheidsakkoorden en via de invulling van de Europese Werkgelegenheidsrichtsnoeren.

2. BEMERKINGEN BIJ DE AFZONDERLIJKE VERDRAGEN

2.1 *De rol van beroepskeuzevoorlichting en beroepsopleiding bij de ontwikkeling van menselijke hulpbronnen (IAO-verdrag nr. 142 en de IAO-aanbeveling nr. 150 d.d 23/6/1975)*

Het verdrag voorziet dat de lidstaten een beleid voor beroepskeuzevoorlichting en beroepsopleiding voeren gericht op jongeren en volwassenen op alle gebieden van het economische, sociale en culturele leven en op alle niveaus van vakbekwaamheid en verantwoordelijkheid.

Het IAO-verdrag houdt de opdracht in een beleid en programma's te ontwikkelen voor beroepskeuzevoorlichting en beroepsopleidingen ongeacht of deze plaatsvinden binnen of buiten scholen.

Dit betekent dat ook voor volwassenen een stelsel van beroepskeuzevoorlichting moet worden uitgebouwd. Behalve voor werkzoekenden bestaat er in Vlaanderen geen dergelijk systeem. De opdracht van de Centra voor Leerlingenbegeleiding beperkt zich, zeker sinds de hervorming van PMS naar CLB's tot het initieel onderwijs.

De SERV stelt daarom voor om naar aanleiding van het voorliggende voorontwerp van decreet het debat te starten over de gefaseerde uitbouw van een stelsel van beroepskeuzevoorlichting binnen het globale kader van het beleid inzake loopbaanbegeleiding. Deze discussie kan worden gevoerd op basis van de beleidsaanbevelingen van het KBS-Task Force rapport.

2.2 De bestuurstaak op het gebied van arbeid: taak, functies en organisatie (IAO-verdrag nr. 150 d.d.26/6/1978)

Dit verdrag betreft de organisatie van het sociaal overleg. Het institutioneel kader van het sociaal overlegsysteem wordt omschreven als het geheel van de overheidsinstellingen die betrokken zijn bij het arbeidsmarkt- en werkgelegenheidsbeleid en van de overlegorganen van werknemers- en werkgeversorganisaties. Dit verdrag voorziet dat bestuurstaken op het vlak van de arbeid kunnen toevertrouwd worden aan de sociale partners en erkent de vrijheid van collectieve onderhandelingen. (artikels 5 en 6)

Het gaat om het gehele overlegsysteem d.w.z. ook om het regionale en het lokale sociaal-economisch overleg. Het verdrag stipuleert dat de overheid in overleg moet treden met de sociale partners op de diverse niveaus, dat de overheid doeltreffend moet georganiseerd zijn en met personeel van uitstekende kwalificaties moet werken.

Het verdrag is flexibel opgesteld zodat de landen een eigen organisatiemodel voor werkgelegenheid en arbeid kunnen handhaven.

In de memorie van toelichting wordt terecht opgemerkt dat het ministerie van arbeid bedoeld in artikel 9 van het verdrag zowel betrekking heeft op het federale beleidsniveau als op de andere beleidsniveaus die de autonome bevoegdheid hebben. Voor Vlaanderen zijn dat onder meer de bevoegdheden inzake de beroepsopleiding, de arbeidsbemiddeling, de werkgelegenheidsprogramma's en het handhavingsbeleid van de toegewezen tewerkstellingsbevoegdheden.

Zo worden de Vlaamse administratie werkgelegenheid en de VDAB uitdrukkelijk genoemd en wordt voor de rest naar "andere publiekrechtelijke organen van het Vlaams gewest" verwezen.

De SERV volgt met aandacht de ontwikkelingen in het kader van het beter bestuurlijk beleid en wijst er op dat het IAO-verdrag 150 uitdrukkelijk de betrokkenheid en het belang van de sociale partners claimt. Dit heeft voor gevolg dat de Vlaamse overheid verplicht is de sociale partners hun verantwoordelijkheid te laten opnemen en hen in elk geval te betrekken bij de hervormingen die gepland worden op het vlak van de arbeidsvoorziening en het beleidsdomein economie, werkgelegenheid en toerisme.

2.3 De arbeidsstatistieken (IAO-verdrag nr. 160 en IAO-Aanbeveling nr. 170 d.d. 25/6/1985)

Het IAO-verdrag verplicht de lidstaten tot het verzamelen van basisstatistieken rond arbeid en werkgelegenheid. Deze worden opgesomd in deel II van het verdrag. In artikel 3 wordt inspraak van de sociale partners voorzien.

De SERV heeft de behoefte aan accurate statistieken steeds benadrukt en is via het VIONA-programma dat mee wordt aangestuurd door de Vlaamse sociale partners betrokken bij de invulling van deze IAO-conventie.

Zelf verzamelt de SERV ook gegevens onder andere de jaarlijkse boordtabel met een aantal indicatoren voor 12 sociaal-economische domeinen en SERA (sociaal-economisch rapport).

Vermits in het kader van de Europese politiek van de open coördinatie, de benchmarking en monitoring steeds belangrijker worden zal de behoefte aan het ontwikkelen van indicatoren en targets in de toekomst alleen nog maar groter worden, cf. de jaarlijkse aanbevelingen over de Vlaams actieplannen in uitvoering van de Europese werkgelegenheidsrichtsnoeren. Deze IAO-conventie is dus meer dan actueel en ratificatie is dan ook aangewezen.

De SERV dringt aan op een goede afstemming bij het verzamelen van de statistieken opdat bijkomende lasten voor de ondernemingen kunnen worden vermeden.

2.4 De bevordering van de werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid (IAO-verdrag nr. 168 d.d. 21/6/1988)

Dit IAO-verdrag raakt aan de kern van het werkgelegenheidsbeleid: bescherming tegen werkloosheid en bevordering van de werkgelegenheid.

Het vervangt twee oude verdragen die dateren van 1934 en van 1952.

Wat België betreft is het duidelijk een gemengd verdrag: bescherming zijnde federale bevoegdheid en bevordering Vlaams en/of gemengd.

Deel II handelt over Vlaamse bevoegdheden: arbeidsbemiddeling, beroepsopleiding, beroepsvoorlichting en de speciale programma's voor de bevordering van de werkgelegenheid gericht op doelgroepen: vrouwen, jongeren, gehandicapten, ouderen, langdurig werklozen, migranten en werknemers getroffen door herstructurerings.

In de memorie van toelichting wordt verwezen naar het beleid en plannen tot bevordering van de werkgelegenheid en de bestrijding van de werkloosheid, m.a.w. naar het Vlaamse beleid waarin de Vlaamse werkgelegenheidsakkoorden een eigen rol spelen.

De SERV vraagt specifieke aandacht voor de werknemers waarvan de arbeidsverhouding onder de eigen verantwoordelijkheid van de Vlaamse overheid valt, door nauwkeurig te onderzoeken welke effecten de naleving van de IAO-normen sorteert op het Vlaamse overheids- en onderwijspersoneel.

2.5 *Het deeltijdwerk (IAO-verdrag nr. 175 en IAO-aanbeveling nr. 182 .d.d. 24/6/1994)*

Het verdrag regelt de bescherming van de deeltijdwerkers en plaatst hen op gelijke voet met de voltijdsen. Een groot gedeelte van dit verdrag valt onder de federale bevoegdheidsfeer.

De rechtspositie van de deeltijdwerkenden in de Vlaamse openbare sector en het Nederlandstalig onderwijs behoort evenwel grotelijks tot de bevoegdheid van de Vlaamse overheid. De procedure tot ratificatie moet dan ook worden aangegrepen om de Vlaamse regelgeving desgevallend aan te passen aan de IAO-normen en dit in overleg met de representatieve organisaties van het overheids- en onderwijzend personeel.

Niet alleen de Vlaamse overheid moedigt een beter evenwicht tussen gezin en arbeid aan, ook de Vlaamse sociale partners spelen mee op dit terrein: cf. de diverse initiatieven in verband met gezin en arbeid naar aanleiding van het Vlaams werkgelegenheidsakkoord of van het Vlaams plan in uitvoering van de Europese Werkgelegenheidsrichtsnoeren.

Ook op dit terrein vraagt de SERV specifieke aandacht voor de werknemers waarvan de arbeidsverhoudingen onder de eigen verantwoordelijkheid van de Vlaamse overheid vallen.

2.6 Het thuiswerk (IAO-verdrag nr. 177 en IAO-aanbeveling nr. 184 d.d. 20/6/1996)

IAO-verdrag nr. 177 beoogt zo goed als mogelijk de gelijke behandeling van thuiswerkers te bevorderen en de omstandigheden van het thuiswerk te verbeteren.

Hoewel een gemengd verdrag behoort een groot gedeelte tot de federale bevoegdheid.

Voor de werknemers onder arbeidscontract (exclusief onderwijzend personeel) is er inmiddels een wettelijk kader dat conform is met de IAO-regelgeving.

Een dergelijk regelgevend kader ontbreekt voor personeelsleden van de Vlaamse openbare sector en van het onderwijs waarvan de arbeidsverhoudingen door de Vlaamse overheid autonoom in overleg met de personeelsvakbonden moeten uitgewerkt worden. Zoals voor het IAO-verdrag deeltijdwerk geldt, moet de procedure tot ratificatie daarom worden aangegrepen om op afdoende en met de IAO-normen concordante wijze de bescherming van de thuiswerkers in deze sectoren te regelen.

De SERV verwijst bovendien naar het Europees kaderakkoord over telewerken dat nog moet omgezet worden in nationale regels en stelt voor de regelgeving op mekaar af te stemmen.

In zijn aanbeveling van 15/9/1999 pleitte de SERV reeds voor een adequate omkadering van telewerken en benadrukte hij de noodzaak aan een goede afstemming tussen ondernemingen en de werknemers.

2.7 De werving van en arbeidsbemiddeling voor zeevarenden (IAO-verdrag nr. 179 en IAO-aanbeveling d.d. 22/10/1996)

De SERV is van oordeel dat deze zeer specifieke materie in de eerste plaats met de sector moet worden overlegd zodat kan worden nagegaan welke stappen zich opdringen om conform met de IAO-normen te kunnen werken.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 35.069/1
35.070/1
35.071/1
35.072/1
35.073/1
35.074/1
35.075/1

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 14 maart 2003 door de Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme verzocht hem van advies te dienen over voorontwerpen van decreet :

- "houdende instemming met het verdrag betreffende de rol van beroepskeuzevoorlichting en beroepsopleiding bij de ontwikkeling van menselijke hulpbronnen, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar zestigste zitting in Genève op 23 juni 1975" (35.069/1);
- "houdende instemming met het verdrag betreffende de bestuurstaak op het gebied van arbeid: taak, functies en organisatie, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar vierenzestigste zitting in Genève op 26 juni 1978" (35.070/1);

35.069/1
35.070/1
35.071/1
35.072/1
35.073/1
35.074/1
35.075/1

- "houdende instemming met het verdrag betreffende arbeidsstatistieken, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar eenenzeventigste zitting in Genève op 25 juni 1985" (35.071/1);
- "houdende instemming met het verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar vijfenzeventigste zitting in Genève op 21 juni 1988" (35.072/1);
- "houdende instemming met het verdrag betreffende deeltijdwerk, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar eenentachtigste zitting in Genève op 24 juni 1994" (35.073/1);
- "houdende instemming met het verdrag betreffende thuiswerk, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar drieëntachtigste zitting in Genève op 20 juni 1996" (35.074/1);
- "houdende instemming met het verdrag betreffende de werving van en arbeidsbemiddeling voor zeevarenden, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar vierentachtigste zitting in Genève op 22 oktober 1996" (35.075/1),

heeft op 27 maart 2003 het volgende advies gegeven:

35.069/1
35.070/1
35.071/1
35.072/1
35.073/1
35.074/1
35.075/1

1. Teneinde de identificatie van de om goedkeuring voorgelegde verdragen te vergemakkelijken, zou in het opschrift van de onderscheiden voorontwerpen van instemmingsdecreet telkens het nummer van het desbetreffende verdrag kunnen worden vermeld.

2. De om goedkeuring voorgelegde verdragen betreffende deeltijdwerk en betreffende thuiswerk dienen ook door de gemeenschappen te worden goedgekeurd, niet omdat de moederschapsbescherming een gemeenschapsbevoegdheid is, zoals in de memorie van toelichting bij de ontwerpen van goedkeuringsdecreten van die verdragen wordt vooropgesteld, maar wel gelet op het gegeven dat de gemeenschappen, bij het uitwerken van het statuut van de personeelsleden die onder hun bevoegdheid ressorteren, gebonden zullen zijn door die om goedkeuring voorgelegde verdragen.

35.069/1
35.070/1
35.071/1
35.072/1
35.073/1
35.074/1
35.075/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT, J. SMETS,	staatsraden,
	G. SCHRANS,	assessor van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. VAN VAERENBERGH, eerste auditeur.
De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door Mevr. M.-C. CEULE, eerste referendaris-afdelingshoofd.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

M. VAN DAMME

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

*De Vlaamse minister van Werkgelegenheid
en Toerisme,*

DE VLAAMSE REGERING,

Renaat LANDUYT

Op voorstel van de Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme en de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid en E-government ;

*De Vlaamse minister van Economie,
Buitenlands Beleid en E-government,*

Na beraadslaging,

Patricia CEYSENS

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt gemeenschaps- en gewestaangelegenheden.

Artikel 2

Het verdrag nr. 168 betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar vijfenzeventigste zitting in Genève op 21 juni 1988, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 13 juni 2003.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

BIJLAGEN

VERTALING**Verdrag betreffende de bevordering van werkgelegenheid en de
bescherming tegen werkloosheid**

De Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie,

Bijeengeroepen te Genève door de Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau en aldaar bijeengekomen op 1 juni 1988 in haar vijfenzeventigste zitting, en

Met nadruk wijzend op het belang van werk en produktieve arbeid in elke samenleving, niet alleen wegens de rijkdommen die zo voor de samenleving worden geschapen, maar ook wegens de inkomsten die werkenden hierdoor verwerven, de rol die zij aldus in de maatschappij kunnen spelen en het gevoel van eigenwaarde dat mensen eraan ontleen, en

Herinnerend aan de bestaande internationale normen op het gebied van werkgelegenheid en bescherming tegen werkloosheid (het Verdrag en de Aanbeveling ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934, de Aanbeveling betreffende de werkloosheid van jeugdige personen, 1935, de Aanbeveling betreffen-

de zekerheid van inkomen, 1944, het Verdrag betreffende minimumnormen van sociale zekerheid, 1952, het Verdrag en de Aanbeveling betreffende werkgelegenheidspolitiek, 1964, het Verdrag en de Aanbeveling betreffende menselijke hulpbronnen, 1975, het Verdrag en de Aanbeveling betreffende de bestuurstaak op het gebied van de arbeid, 1978 en de Aanbeveling betreffende het werkgelegenheidsbeleid 1984), en

In aanmerking nemende de wijdverspreide werkloosheid en het gebrek aan werkgelegenheid waardoor diverse landen over de gehele wereld in alle stadia van ontwikkeling worden getroffen en in het bijzonder de problemen van jongeren, van wie velen voor het eerst werk zoeken, en

Overwegende dat er zich sinds de aanneming van de hierboven vermelde internationale akten betreffende bescherming tegen werkloosheid belangrijke nieuwe ontwikkelingen hebben voltrokken op het gebied van de wetgeving en de praktijken in vele Lidstaten die herziening van de bestaande normen noodzakelijk maken, in het bijzonder van het Verdrag ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934, en van de aanneming van nieuwe internationale normen met betrekking tot de bevordering van volledige, produktieve en uit vrije wil gekozen werkgelegenheid, met alle passende middelen, met inbegrip van de sociale zekerheid en

Opmerkende dat de bepalingen inzake werkloosheidsuitkeringen van het Verdrag betreffende de minimumnormen van sociale zekerheid, 1952, een niveau van bescherming vastleggen, dat thans door de meeste bestaande uitkeringsstelsels in de geïndustrialiseerde landen wordt overtroffen en dat deze normen, anders dan normen met betrekking tot andere uitkeringen, niet zijn vervangen door hogere normen, maar dat de desbetreffende normen nog altijd als doel kunnen worden nagestreefd door ontwikkelingslanden die in staat zijn een stelsel voor werkloosheidsuitkeringen op te zetten, en

Erkennende dat een beleid, dat leidt tot stabiele, aanhoudende, niet-inflatoire economische groei en tot een soepel reageren op veranderingen, alsook tot het scheppen en bevorderen van alle vormen van produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid, met inbegrip van kleine ondernemingen en coöperaties, zelfstandig ondernemerschap en lokale initiatieven voor werkgelegenheid, zelfs door de herverdeling van thans voor de financiering van louter op hulp gerichte activiteiten bestemde gelden ten bate van activiteiten die de werkgelegenheid bevorderen, met name beroepsvoorlichting en -opleiding en her- en omscholing, de beste bescherming biedt tegen de ongunstige gevolgen van onvrijwillige werkloosheid, maar dat onvrijwillige werkloosheid desondanks bestaat en dat het daarom van belang is te waarborgen dat de stelsels van sociale zekerheid voorzien

in hulp bij het vinden van werk en in economische steun aan diegenen die onvrijwillig werkloos zijn, en

Hebbende besloten tot de aanneming van bepaalde voorstellen met betrekking tot de bevordering van werkgelegenheid en sociale zekerheid, welke als vijfde punt op de agenda van deze zitting staan vermeld, met het oog op met name de herziening van het Verdrag ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934, en

Besloten hebbende dat deze voorstellen de vorm zullen krijgen van een internationaal verdrag,

Neemt heden de tweeëntwintigste juni van het jaar negentienhonderdachtentachtig het volgende verdrag aan, dat kan worden aangehaald als het Verdrag ter bevordering van werkgelegenheid en bescherming tegen werkloosheid, 1988:

I. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit Verdrag:

- a. omvat de term „wetgeving” alle regels, alsmede wetten en voorschriften met betrekking tot sociale zekerheid;
- b. betekent de term „voorgeschreven” vastgesteld door of krachtens de nationale wetgeving.

Artikel 2

Ieder Lid dient passende stappen te ondernemen ten einde zijn stelsel voor bescherming tegen werkloosheid en zijn werkgelegenheidsbeleid te coördineren. Hiertoe dient het te trachten te waarborgen dat zijn stelsel van bescherming tegen werkloosheid en, in het bijzonder, de methoden voor het verlenen van een werkloosheidsuitkering bijdragen tot de bevordering van volledige, produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid en dat deze niet van zodanige aard zijn dat zij werkgevers ontmoedigen om produktieve arbeid aan te bieden en werknemers demotiveren om die te zoeken.

Artikel 3

De bepalingen van dit Verdrag dienen te worden ten uitvoer gelegd in overleg en samenwerking met de organisaties van werkgevers en werknemers en in overeenstemming met de nationale praktijk.

Artikel 4

1. Ieder Lid dat dit Verdrag bekrachtigt, kan, door middel van een verklaring gevoegd bij zijn bekrachtiging, de bepalingen van Deel VII uitsluiten van de verplichtingen die het door de bekrachtiging aanvaardt.

2. Ieder Lid dat een dergelijke verklaring heeft afgelegd, kan deze te allen tijde intrekken door middel van een latere verklaring.

Artikel 5

1. Ieder Lid kan door een verklaring, gevoegd bij zijn bekrachtiging, hoogstens twee van de tijdelijke uitzonderingen maken zoals voorzien in artikel 10, vierde lid, artikel 11, derde lid, artikel 15, tweede lid, artikel 18, tweede lid, artikel 19, vierde lid, artikel 23, tweede lid, artikel 24, tweede lid, en artikel 25, tweede lid. Zulk een verklaring dient de redenen te vermelden die deze uitzonderingen rechtvaardigen.

2. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid kan een Lid, wanneer zulks is gerechtvaardigd op grond van de mate van bescherming die zijn sociale-zekerheidsstelsel biedt, door middel van een verklaring, te voegen bij zijn bekrachtiging, zich de tijdelijke uitzonderingen voorbehouden als voorzien in artikel 10, vierde lid, artikel 11, derde lid, artikel 15, tweede lid, artikel 18, tweede lid, artikel 19, vierde lid, artikel 23, tweede lid, artikel 24, tweede lid, en artikel 25, tweede lid. Zulk een verklaring dient de redenen te bevatten die deze uitzonderingen rechtvaardigen.

3. Ieder Lid dat een verklaring heeft afgelegd ingevolge het eerste of het tweede lid van dit artikel, dient in de rapporten die het ingevolge artikel 22 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie moet indienen met betrekking tot de toepassing van dit Verdrag, ter zake van iedere uitzondering die het zich voorbehoudt een verklaring op te nemen

- a. dat de reden die het daarvoor had, nog altijd bestaat; of
- b. dat het met ingang van een bepaalde datum afziet van zijn recht op de desbetreffende uitzondering.

4. Ieder Lid dat een verklaring ingevolge het eerste of het tweede lid heeft afgelegd, dient, naar gelang van de bewoordingen van een zodanige verklaring en wanneer de omstandigheden dat toelaten –

- a. mogelijke gedeeltelijke werkloosheid onder het sociale-zekerheidsstelsel te laten vallen;
- b. het aantal beschermde personen te vergroten;
- c. het bedrag van de uitkeringen te verhogen;
- d. de duur van de wachttijd te verkorten;
- e. de duur van de uitkeringsperiode te verlengen;

f. de wettelijke sociale-zekerheidsstelsels aan te passen aan de beroepsomstandigheden van deeltijdwerkers;

g. ernaar te streven te verzekeren dat er medische verzorging wordt geboden aan degenen die een werkloosheidsuitkering ontvangen en aan personen te hunnen laste;

h. ernaar te streven te waarborgen dat rekening wordt gehouden met de periodes gedurende welke zulk een uitkering wordt betaald voor het verkrijgen van het recht op sociale-zekerheidsuitkeringen, en waar passend, bij de berekening van uitkeringen bij arbeidsongeschiktheid, ouderdom en ten behoeve van nabestaanden.

Artikel 6

1. Ieder Lid dient te waarborgen dat alle beschermde personen gelijk worden behandeld, zonder onderscheid naar ras, huidskleur, geslacht, godsdienst, politieke overtuiging, nationale afkomst, nationaliteit, etnische of maatschappelijke herkomst, invaliditeit of leeftijd.

2. De bepalingen van het eerste lid verzetten zich niet tegen het invoeren van speciale maatregelen die zijn gerechtvaardigd door de omstandigheden van bepaalde groepen in het kader van de stelsels bedoeld in artikel 12, tweede lid, of beogen te beantwoorden aan de bijzondere behoeften van categorieën personen die bepaalde problemen tegenkomen op de arbeidsmarkt, met name kansarme groepen, of tegen het sluiten van bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen Staten met betrekking tot werkloosheidsuitkeringen op basis van wederkerigheid.

II. BEVORDERING VAN PRODUKTIEVE ARBEID

Artikel 7

Ieder lid dient als prioritaire doelstelling een beleid te formuleren ter bevordering van volledige, produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid, met alle daartoe passende middelen, met inbegrip van de sociale zekerheid. Deze middelen zouden met name dienen te omvatten arbeidsbemiddeling, beroepsopleiding en beroepsvoorlichting.

Artikel 8

1. Ieder lid dient ernaar te streven afhankelijk van zijn nationale wetgeving en praktijk speciale programma's op te zetten om aanvullende kansen op werkgelegenheid en ondersteuning bij het vinden van werk te bevorderen en uit vrije wil gekozen, produktieve arbeid aan te moedigen voor bepaalde categorieën kansarme personen die moeilijkheden hebben of zouden kunnen krijgen bij het vinden van duurzame werkgelegenheid, zoals vrouwen, jongeren, gehandicapten,

ouderen, langdurig werklozen, legaal in het land verblijvende migrerende werknemers en werknemers die worden getroffen door structurele veranderingen.

2. Ieder Lid dient in zijn ingevolge artikel 22 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie in te dienen rapporten te vermelden voor welke categorieën personen het op zich neemt werkgelegenheidsprogramma's te bevorderen.

3. Ieder Lid dient ernaar te streven de bevordering van produktieve arbeid geleidelijk uit te breiden tot een groter aantal categorieën dan aanvankelijk het geval was.

Artikel 9

De in dit Deel beoogde maatregelen dienen te worden getroffen tegen de achtergrond van het Verdrag en de Aanbeveling betreffende de ontwikkeling van menselijke hulpbronnen 1975, en de Aanbeveling betreffende het werkgelegenheidsbeleid (Aanvullende Bepalingen), 1984.

III. GEDEKTE RISICO'S

Artikel 10

1. De risico's waarop dit Verdrag van toepassing is, dienen onder voorgeschreven voorwaarden, te omvatten volledige werkloosheid, te omschrijven als het verlies van inkomsten uit arbeid ten gevolge van het onvermogen passende arbeid te verkrijgen, naar behoren rekening houdend met de bepalingen van artikel 21, tweede lid, wanneer het een persoon betreft die in staat is tot werken, beschikbaar is voor werk en op dat moment werk zoekt.

2. Ieder Lid dient ernaar te streven de bescherming van het Verdrag, onder voorgeschreven voorwaarden, uit te breiden tot de volgende risico's:

a. verlies van inkomsten uit arbeid als gevolg van gedeeltelijke werkloosheid, te omschrijven als een tijdelijke vermindering van het normale of wettelijk bepaalde aantal arbeidsuren; en

b. schorsing of vermindering van inkomsten uit arbeid als gevolg van een tijdelijke opschorting van werk,

zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken om redenen van, met name, economische, technologische, structurele of vergelijkbare aard.

3. Ieder Lid dient er bovendien naar te streven te voorzien in de uitbetaling van een uitkering aan deeltijdwerkers die daadwerkelijk op zoek zijn naar voltijdarbeid. Het totale bedrag van de uitkering en hun inkomsten uit deeltijdarbeid kan zodanig zijn dat er een stimulans blijft om voltijdarbeid te aanvaarden.

4. Wanneer er een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, kan de tenuitvoerlegging van het tweede en derde lid worden uitgesteld.

IV. BESCHERMDE PERSONEN

Artikel 11

1. De beschermde personen dienen voorgeschreven categorieën werknemers te omvatten bestaande uit ten minste 85% van alle werknemers, met inbegrip van ambtenaren en leerlingen.

2. Niettegenstaande de bepalingen van het eerste lid kunnen ambtenaren, wier arbeidsplaats door de nationale wetgeving wordt gegarandeerd tot aan de normale pensioengerechtigde leeftijd, van bescherming worden uitgesloten.

3. Wanneer een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, dienen de beschermde personen te omvatten:

a. voorgeschreven categorieën werknemers, die ten minste 50% van alle werknemers vormen; of

b. wanneer dit specifiek wordt gerechtvaardigd door het ontwikkelingsniveau, voorgeschreven categorieën werknemers, die te zamen ten minste 50% van alle werknemers, werkzaam in industriële ondernemingen met 20 of meer werknemers, vormen.

V. WIJZEN VAN BESCHERMING

Artikel 12

1. Tenzij in dit Verdrag anders is bepaald, kan ieder Lid zelf bepalen welke wijze of wijzen het kiest om de bepalingen van het Verdrag uit te voeren, hetzij door een stelsel dat op bijdragen is gebaseerd, hetzij door een niet op bijdragen gebaseerd stelsel, danwel door een combinatie van beide stelsels.

2. Indien de wetgeving van een Lid alle inwoners beschermt, wier middelen gedurende de onvoorziene omstandigheid niet de voorgeschreven grenzen overschrijden, kan de geboden bescherming evenwel worden beperkt al naar de middelen waarover de gerechtigde en zijn of haar familie beschikken, in overeenstemming met de bepalingen van artikel 16.

VI. TE VERLENEN UITKERINGEN

Artikel 13

De in de vorm van periodieke betalingen aan werklozen verstrekte uitkeringen kunnen worden gerelateerd aan de wijzen van bescherming.

Artikel 14

In gevallen van volledige werkloosheid dienen de uitkeringen te worden verstrekt in de vorm van periodieke betalingen, die op zodanige wijze worden berekend dat zij de gerechtigde een gedeeltelijke en tijdelijke vervanging van het loon verschaffen en dat te gelijker tijd wordt vermeden dat deze wordt gedemotiveerd om te gaan werken en dat het een remmende uitwerking heeft op het scheppen van werkgelegenheid.

Artikel 15

1. In gevallen van volledige werkloosheid en schorsing van inkomsten uit arbeid als gevolg van een tijdelijke opschorting van werkzaamheden zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken, dienen, wanneer zulk een situatie is gedekt, uitkeringen te worden toegekend in de vorm van periodieke betalingen die als volgt dienen te worden berekend:

a. wanneer deze uitkeringen zijn gebaseerd op door of namens de beschermde persoon betaalde bijdragen of op eerdere inkomsten uit arbeid, dienen zij te worden vastgesteld op ten minste 50% van de vroegere inkomsten uit arbeid, waarbij het is toegestaan een maximumbedrag voor de uitkering of voor de in aanmerking te nemen inkomsten vast te stellen, dat bijvoorbeeld zou kunnen worden gerelateerd aan het loon van een geschoolde handarbeider of aan het gemiddelde loon van de werknemers in de betrokken regio;

b. wanneer zodanige uitkeringen niet zijn gebaseerd op bijdragen of vroegere inkomsten uit arbeid, dienen zij te worden vastgesteld op ten minste 50% van het wettelijk minimumloon of van het loon van een ongeschoolde arbeider, danwel op een niveau dat het essentiële minimum biedt voor de primaire kosten van levensonderhoud, waarbij het hoogste bedrag dient te worden aangehouden.

2. Wanneer een verklaring, afgelegd ingevolge artikel 5, van kracht is, dient het bedrag van de uitkeringen tenminste gelijk te zijn aan:

a. 45% van de vroegere inkomsten uit arbeid; of

b. 45% van het wettelijk minimumloon of van het loon van een ongeschoolde arbeider, maar niet lager dan een niveau dat het

essentiële minimum biedt voor de primaire kosten van levensonderhoud.

3. Indien passend, kunnen de in het eerste en tweede lid vermelde percentages worden bereikt door de netto periodieke betalingen na afdracht van belasting en bijdragen te vergelijken met de netto inkomsten uit arbeid na afdracht van belasting en bijdragen.

Artikel 16

Niettegenstaande de bepalingen van artikel 15 kan de uitkering die wordt toegekend na de in artikel 19, tweede lid, letter a. vermelde aanvankelijke periode, alsmede de door een Lid in overeenstemming met artikel 12, tweede lid, betaalde uitkeringen worden vastgesteld rekening houdende met andere middelen, boven een voorgeschreven grens, waarover een gerechtigde en zijn of haar gezin kunnen beschikken, zulks in overeenstemming met een voorgeschreven schaal. In ieder geval dienen deze uitkeringen, in combinatie met eventuele andere uitkeringen waarop de betrokkenen mogelijk recht kunnen doen gelden, hun gezonde en redelijke levensomstandigheden te garanderen, in overeenstemming met nationale normen.

Artikel 17

1. Wanneer de wetgeving van een Lid het recht op een werkloosheidsuitkering afhankelijk stelt van het vervullen van een referteperiode, mag de duur van deze periode niet langer zijn dan nodig wordt geacht om misbruik te voorkomen.

2. Ieder Lid dient te trachten bovenbedoelde periode aan te passen aan de beroepsomstandigheden van seizoenarbeiders.

Artikel 18

1. Indien de wetgeving van een Lid bepaalt dat in gevallen van volledige werkloosheid er eerst een wachttijd moet zijn vervuld alvorens tot betaling van een uitkering wordt overgegaan, mag die periode de zeven dagen niet te boven gaan.

2. Wanneer een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, mag de wachttijd de tien dagen niet te boven gaan.

3. In het geval van seizoenarbeiders kan, de in het eerste lid vermelde wachttijd worden aangepast aan hun beroepsomstandigheden.

Artikel 19

1. De uitkeringen toe te kennen in gevallen van volledige werkloos-

heid en schorsing van de inkomsten uit arbeid als gevolg van een tijdelijke opschorting van werkzaamheden zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken, dienen tijdens de gehele duur van deze omstandigheden te worden uitbetaald.

2. Desondanks geldt dat, in geval van volledige werkloosheid:

- a. de aanvankelijke periode gedurende welke de in artikel 15 bedoelde uitkering wordt betaald per geval van werkloosheid kan worden beperkt tot 26 weken, of tot 39 weken in een periode van 24 maanden;
- b. in geval van werkloosheid die voortduurt na deze eerste uitkeringsperiode, de duur van de betaling van de uitkeringen, eventueel berekend in samenhang met de middelen waarover de gerechtigde en zijn of haar gezin kunnen beschikken, overeenkomstig de bepalingen van artikel 16, kan worden beperkt tot een voorgeschreven periode.

3. Indien de wetgeving van een Lid bepaalt dat de duur van de eerste periode van betaling van de uitkering, zoals voorzien in artikel 15, afhankelijk is van de duur van de referteperiode, dient de voor de betaling van uitkeringen vastgestelde termijn gemiddeld tenminste 26 weken te belopen.

4. Wanneer er een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, kan de periode gedurende welke een uitkering wordt betaald, worden beperkt tot 13 weken over elke periode van 12 maanden of tot een gemiddelde van 13 weken indien de wetgeving bepaalt dat de duur van de eerste periode van betaling van de uitkering afhankelijk is van de duur van de referteperiode.

5. In de in het tweede lid, letter b, bedoelde gevallen dient ieder Lid ernaar te streven passende aanvullende hulp aan de betrokken personen te verlenen ten einde hen in staat te stellen, met name met behulp van de in Deel II vermelde maatregelen, produktieve en uit vrije wil gekozen arbeid te vinden.

6. De periode gedurende welke de uitkering wordt betaald aan seizoenarbeiders, kan worden aangepast aan hun beroepsomstandigheden, ongeacht de bepalingen van het tweede lid, letter b.

Artikel 20

De uitkering waarop een beschermd persoon recht zou hebben gehad in gevallen van volledige of gedeeltelijke werkloosheid danwel schorsing van inkomsten uit arbeid als gevolg van de tijdelijke opschorting van werkzaamheden, zonder dat de arbeidsrelatie wordt verbroken, kan worden geweigerd, ingetrokken, geschorst of verminderd in een mate als voorgeschreven:

- a. zolang de betrokkene zich niet op het grondgebied van het Lid bevindt;

b. wanneer door de bevoegde autoriteit is vastgesteld dat de betrokkene weloverwogen heeft bijgedragen aan zijn of haar ontslag;

c. wanneer de bevoegde autoriteit heeft vastgesteld dat de betrokkene zonder goede gronden vrijwillig zijn betrekking, heeft opgezegd;

d. zolang er een arbeidsconflict loopt, wanneer de betrokkene zijn werkzaamheden heeft gestaakt om aan een arbeidsconflict deel te nemen of wanneer hem of haar als direct gevolg van een staking van de werkzaamheden ten gevolge van dit arbeidsconflict het werken wordt belet;

e. wanneer de betrokkene langs frauduleuze weg heeft getracht uitkeringen te verkrijgen of deze heeft verkregen;

f. wanneer de betrokkene zonder goede gronden heeft nagelaten gebruik te maken van de beschikbare voorzieningen inzake tewerkstelling, beroepsvoorlichting, opleiding, omscholing of herintreding in passend werk;

g. zolang de betrokkene een andere uitkering tot behoud van inkomen ontvangt, waarin de wetgeving van het betrokken Lid voorziet, met uitzondering van gezinsbijslagen, mits het gedeelte van de uitkering dat wordt geschorst die andere uitkering niet overtreft.

Artikel 21

1. De uitkering waarop een beschermd persoon recht zou hebben bij volledige werkloosheid kan worden geweigerd, ingetrokken, geschorst of in een voorgeschreven mate verminderd, wanneer de betrokkene weigert passende arbeid te aanvaarden.

2. Bij het beoordelen van de vraag of arbeid passend is, dient met name, onder voorgeschreven voorwaarden en in passende mate, rekening te worden gehouden met de leeftijd van de werkloze, de diensttijd in zijn vorige werkkring, zijn ervaring, de duur van zijn werkloosheid, de stand van de arbeidsmarkt, de gevolgen van de desbetreffende arbeidsplaats voor zijn persoonlijk leven en zijn gezinsomstandigheden en met de vraag of de betrekking vacant is gekomen als direct gevolg van het staken van werkzaamheden wegens een lopend arbeidsconflict.

Artikel 22

Wanneer een beschermd persoon rechtstreeks van zijn werkgever of uit enige andere bron ingevolge de nationale wetgeving of collectieve overeenkomsten, een ontslaguitkering heeft ontvangen, waarvan het voornaamste doel is bij te dragen in de compensatie van het verlies van inkomsten uit arbeid bij volledige werkloosheid:

a. kan de werkloosheidsuitkering waarop de betrokken persoon recht zou hebben, worden geschorst voor een periode overeenkomend

met de periode gedurende welke de ontslaguitkering compensatie biedt voor het verlies van inkomsten uit arbeid; of

b. kan de ontslaguitkering worden verminderd met een bedrag overeenkomend met de in een bedrag ineens omgerekende waarde van de werkloosheidsuitkering, waarop de betrokkene recht heeft, gedurende een periode overeenkomend met de periode gedurende welke de ontslaguitkering compensatie biedt voor het verlies van inkomsten uit arbeid ter keuze aan elk Lid.

Artikel 23

1. Elk Lid welks wetgeving voorziet in het recht op medische verzorging en deze direct of indirect afhankelijk stelt van beroepswerkzaamheden dient ernaar te streven onder voorgeschreven voorwaarden het verstrekken van medische verzorging aan personen die een werkloosheidsuitkering ontvangen en de personen te hunnen laste, te verzekeren.

2. Wanneer een verklaring afgelegd uit hoofde van artikel 5 van kracht is, kan de toepassing van het eerste lid worden uitgesteld.

Artikel 24

1. Elk Lid dient ernaar te streven personen die een werkloosheidsuitkering ontvangen onder voorgeschreven voorwaarden te garanderen dat de periodes gedurende welke uitkeringen worden betaald, in aanmerking worden genomen :

a. voor de verwerving van het recht op en, indien van toepassing, de berekening van uitkeringen bij invaliditeit, ouderdom en aan nabestaanden, en

b. voor de verwerving van het recht op medische verzorging en uitkeringen wegens ziekte en moederschap en gezinsbijslagen na het einde van de werkloosheid,

wanneer de wetgeving van het betrokken Lid in zulke uitkeringen voorziet en deze direct of indirect afhankelijk stelt van beroepswerkzaamheden.

2. Wanneer een verklaring afgelegd ingevolge artikel 5 van kracht is, kan de toepassing van het eerste lid worden uitgesteld.

Artikel 25

1. Elk Lid dient te verzekeren dat de wettelijke regelingen inzake sociale zekerheid die zijn gebaseerd op beroepswerkzaamheden worden aangepast aan de beroepsomstandigheden van deeltijdwerkers, tenzij hun arbeidsuren of inkomsten onder voorgeschreven voorwaarden als te verwaarlozen kunnen worden beschouwd.

2. Wanneer een verklaring afgelegd uit hoofde van artikel 5 van kracht is, kan de toepassing van het eerste lid worden uitgesteld.

VII. BIJZONDERE BEPALINGEN VOOR PERSONEN DIE VOOR HET EERST WERK ZOEKEN

Artikel 26

1. De Leden dienen rekening te houden met het feit dat er vele categorieën werkzoekenden zijn die nooit zijn erkend als werkloos of niet langer als zodanig worden erkend, of die nooit waren gedekt of niet langer zijn gedekt door regelingen inzake uitkeringen bij werkloosheid. Dientengevolge dienen tenminste drie van de volgende tien categorieën werkzoekenden een sociale uitkering te ontvangen, in overeenstemming met voorgeschreven voorwaarden en nadere regels:

- a. jongeren die hun beroepsopleiding hebben voltooid;
- b. jongeren die hun studie hebben voltooid;
- c. jongeren die hun militaire dienstplicht hebben vervuld;
- d. personen die zich in de voorafgaande periode hebben gewijd aan het opvoeden van een kind of het verzorgen van een persoon die ziek, invalide of bejaard is;
- e. personen wier echtgenoot is overleden, wanneer zij geen recht hebben op een nabestaandenuitkering;
- f. gescheiden of van tafel en bed gescheiden personen;
- g. uit gevangenschap ontslagen personen;
- h. volwassenen, met inbegrip van gehandicapten, die gedurende een bepaalde periode een opleiding hebben gevolgd;
- i. migrerende werknemers die terugkeren naar hun land van oorsprong, behalve voor zover zij rechten hebben verworven ingevolge de wetgeving van het land waar zij het laatst hebben gewerkt;
- j. personen die voorheen zelfstandig werkzaam waren.

2. Ieder Lid dient in de rapporten die het indient ingevolge artikel 22 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie de categorieën van in het eerste lid opgesomde personen die het wenst te beschermen, te vermelden.

3. Ieder lid dient ernaar te streven de bescherming geleidelijk uit te breiden tot een groter aantal categorieën dan de aanvankelijk beschermde.

VIII. JURIDISCHE, ADMINISTRATIEVE EN FINANCIËLE WAARBORGEN

Artikel 27

1. Ingeval van weigering, intrekking, schorsing of vermindering van een uitkering, dan wel ingeval van een geschil ten aanzien van de

hoogte ervan, hebben de personen die een uitkering aanvragen het recht een klacht in te dienen bij de instantie die de uitkeringsregeling uitvoert en daarna in beroep te gaan bij een onafhankelijke instantie. Zij dienen schriftelijk in kennis te worden gesteld van de mogelijke procedures, die eenvoudig en snel dienen te zijn.

2. De beroepsprocedure moet de eiser, in overeenstemming met de nationale wetgeving en praktijk, in staat stellen zich te laten vertegenwoordigen of te doen bijstaan door een daartoe bevoegd persoon van zijn eigen keuze of door een afgevaardigde van een representatieve werknemersorganisatie, dan wel door een afgevaardigde van een organisatie die representatief is voor de beschermde personen.

Artikel 28

Ieder Lid dient de algemene verantwoordelijkheid te aanvaarden voor het goede beheer van de instellingen en diensten waaraan de toepassing van het Verdrag is toevertrouwd.

Artikel 29

1. Wanneer het beheer direct is toevertrouwd aan een ministerie dat verantwoording is verschuldigd aan een parlement, worden vertegenwoordigers van de beschermde personen en van de werkgevers onder voorgeschreven voorwaarden als adviseurs bij dit beheer betrokken.

2. Wanneer het beheer niet is toevertrouwd aan een ministerie dat verantwoording is verschuldigd aan een parlement:

- a. dienen vertegenwoordigers van de beschermde personen deel te nemen aan het beheer of hierbij onder voorgeschreven voorwaarden als adviseurs te worden betrokken;
- b. kan de nationale wetgeving tevens voorzien in de deelneming van vertegenwoordigers van werkgevers ;
- c. kan de wetgeving voorts voorzien in de deelneming van vertegenwoordigers van de overheidsinstanties.

Artikel 30

In gevallen waarin door de Staat of het sociale-zekerheidsstelsel subsidies worden verleend ten einde werkgelegenheid te waarborgen, dienen de Leden alle noodzakelijke maatregelen te nemen om te garanderen dat de betalingen uitsluitend voor het bestemde doel worden gedaan en om fraude of misbruik door degenen die zulke betalingen ontvangen, te voorkomen.

Artikel 31

Dit Verdrag herzielt het Verdrag ter verzekering van uitkeringen of bijstand aan onvrijwillig werklozen, 1934.

Artikel 32

De formele bekrachtigingen van dit Verdrag worden medegedeeld aan de Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau en door hem geregistreerd.

Artikel 33

1. Dit Verdrag is slechts verbindend voor de Leden van de Internationale Arbeidsorganisatie die hun bekrachtigingen door de Directeur-Generaal hebben doen registreren.

2. Het treedt in werking twaalf maanden na de datum waarop de bekrachtigingen van twee Leden door de Directeur-Generaal zijn geregistreerd.

3. Vervolgens treedt dit Verdrag voor ieder Lid in werking twaalf maanden na de datum waarop zijn bekrachtiging is geregistreerd.

Artikel 34

1. Ieder Lid dat dit Verdrag heeft bekrachtigd, kan het opzeggen na afloop van een termijn van tien jaar na de datum waarop het Verdrag voor het eerst in werking is getreden, door middel van een aan de Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau gerichte en door deze geregistreerde verklaring. De opzegging wordt eerst van kracht een jaar na de datum waarop zij is geregistreerd.

2. Ieder Lid dat dit Verdrag heeft bekrachtigd en niet binnen een jaar na afloop van de termijn van tien jaar als bedoeld in het voorgaande lid, gebruik maakt van de bevoegdheid tot opzegging voorzien in dit artikel, is voor een nieuwe termijn van tien jaar gebonden en kan daarna dit Verdrag opzeggen na afloop van elke termijn van tien jaar op de voorwaarden, voorzien in dit artikel.

Artikel 35

1. De Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau stelt alle Leden van de Internationale Arbeidsorganisatie in kennis van de registratie van alle bekrachtigingen en opzeggingen die hem door de Leden van de Organisatie zijn medegedeeld.

2. Bij de kennisgeving aan de Leden van de Organisatie van de

registratie van de tweede hem medegedeelde bekrachtiging, vestigt de Directeur-Generaal de aandacht van de Leden van de Organisatie op de datum waarop dit Verdrag in werking treedt.

Artikel 36

De Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau doet aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties mededeling, ter registratie in overeenstemming met artikel 102 van het Handvest der Verenigde Naties, van de volledige bijzonderheden omtrent alle bekrachtigingen en opzeggingen die hij overeenkomstig de bepalingen van de voorgaande artikelen heeft geregistreerd.

Artikel 37

De Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau brengt telkens wanneer deze dit noodzakelijk acht, aan de Algemene Conferentie verslag uit over de toepassing van dit Verdrag en onderzoekt of het wenselijk is de gehele of gedeeltelijke herziening ervan op de agenda van de Conferentie te plaatsen.

Artikel 38

1. Indien de Conferentie een nieuw verdrag aanneemt, houdende gehele of gedeeltelijke herziening van dit Verdrag, zal, tenzij het nieuwe verdrag anders bepaalt:

a. bekrachtiging door een Lid van het nieuwe verdrag, houdende herziening, van rechtswege onmiddellijke opzegging van dit Verdrag ten gevolge hebben, niettegenstaande de bepalingen van artikel 39 hierboven, onder voorbehoud evenwel dat het nieuwe verdrag, houdende herziening, in werking is getreden;

b. met ingang van de datum waarop het nieuwe Verdrag, houdende herziening, in werking is getreden, kan dit Verdrag niet langer door de Leden worden bekrachtigd.

2. Dit Verdrag blijft in ieder geval naar vorm en inhoud van kracht voor de Leden die het hebben bekrachtigd en die het nieuwe verdrag, houdende herziening, niet hebben bekrachtigd.

Artikel 39

De Engelse en de Franse tekst van dit Verdrag zijn gelijkelijk gezaghebbend.

De voorgaande tekst is de authentieke tekst van het Verdrag, naar behoren aangenomen door de Algemene Conferentie van de Interna-

tionale Arbeidsorganisatie tijdens haar vijfenzeventigste zitting, die te Genève werd gehouden en op tweeëntwintig juni 1988 voor gesloten werd verklaard.

TEN BLIJKE WAARVAN wij onze handtekening hebben geplaatst op de tweeëntwintigste juni 1988.

De Voorzitter van de Conferentie,

(w.g.) WOLFGANG BEYREUTHER

De Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau

(w.g.) FRANCIS BLANCHARD

International Labour Conference

Conférence internationale du Travail

CONVENTION 168

CONVENTION CONCERNING EMPLOYMENT PROMOTION AND
PROTECTION AGAINST UNEMPLOYMENT,
ADOPTED BY THE CONFERENCE AT ITS SEVENTY-FIFTH SESSION,
GENEVA, 21 JUNE 1988

CONVENTION 168

CONVENTION CONCERNANT LA PROMOTION DE L'EMPLOI
ET LA PROTECTION CONTRE LE CHÔMAGE,
ADOPTÉE PAR LA CONFÉRENCE À SA SOIXANTE-QUINZIÈME SESSION,
GENÈVE, 21 JUIN 1988

~~AUTHENTIC TEXT~~
TEXTE AUTHENTIQUE

Convention 168**CONVENTION CONCERNING EMPLOYMENT PROMOTION AND PROTECTION AGAINST UNEMPLOYMENT**

The General Conference of the International Labour Organisation,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventy-fifth Session on 1 June 1988, and

Emphasising the importance of work and productive employment in any society not only because of the resources which they create for the community, but also because of the income which they bring to workers, the social role which they confer and the feeling of self-esteem which workers derive from them, and

Recalling the existing international standards in the field of employment and unemployment protection (the Unemployment Provision Convention and Recommendation, 1934, the Unemployment (Young Persons) Recommendation, 1935, the Income Security Recommendation, 1944, the Social Security (Minimum Standards) Convention, 1952, the Employment Policy Convention and Recommendation, 1964, the Human Resources Development Convention and Recommendation, 1975, the Labour Administration Convention and Recommendation, 1978, and the Employment Policy (Supplementary Provisions) Recommendation, 1984), and

Considering the widespread unemployment and underemployment affecting various countries throughout the world at all stages of development and in particular the problems of young people, many of whom are seeking their first employment, and

Considering that, since the adoption of the international instruments concerning protection against unemployment referred to above, there have been important new developments in the law and practice of many Members necessitating the revision of existing standards, in particular the Unemployment Provision Convention, 1934, and the adoption of new international standards concerning the promotion of full, productive and freely chosen employment by all appropriate means, including social security, and

Noting that the provisions concerning unemployment benefit in the Social Security (Minimum Standards) Convention, 1952, lay down a level of protection that has now been surpassed by most of the existing compensation schemes in the industrialised countries and, unlike standards concerning other benefits, have not been followed by higher standards, but that the standards in question can still constitute a target for developing countries that are in a position to set up an unemployment compensation scheme, and

Recognising that policies leading to stable, sustained, non-inflationary economic growth and a flexible response to change, as well as to creation and promotion of all forms of productive and freely chosen employment including small undertakings, co-operatives, self-employment and local initiatives for employment, even through the re-distribution of resources currently devoted to the financing of purely assistance-oriented activities towards activities which promote employment especially vocational guidance, training and rehabilitation, offer the best protection against the adverse effects of involuntary unemployment, but that involuntary unemployment nevertheless exists and that it is therefore important to ensure that social security systems should provide employment assistance and economic support to those who are involuntarily unemployed, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to employment promotion and social security which is the fifth item on the agenda of the session with a view, in particular, to revising the Unemployment Provision Convention, 1934, and

Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention,
adopts this twenty-first day of June of the year one thousand nine hundred and eighty-eight the following Convention, which may be cited as the Employment Promotion and Protection against Unemployment Convention, 1988:

I. GENERAL PROVISIONS

Article 1

In this Convention:

- (a) the term "legislation" includes any social security rules as well as laws and regulations;
- (b) the term "prescribed" means determined by or in virtue of national legislation.

Article 2

Each Member shall take appropriate steps to co-ordinate its system of protection against unemployment and its employment policy. To this end, it shall seek to ensure that its system of protection against unemployment, and in particular the methods of providing unemployment benefit, contribute to the promotion of full, productive and freely chosen employment, and are not such as to discourage employers from offering and workers from seeking productive employment.

Article 3

The provisions of this Convention shall be implemented in consultation and co-operation with the organisations of employers and workers, in accordance with national practice.

Article 4

1. Each Member which ratifies this Convention may, by a declaration accompanying its ratification, exclude the provisions of Part VII from the obligations accepted by ratification.

2. Each Member which has made a declaration under paragraph 1 above may withdraw it at any time by a subsequent declaration.

Article 5

1. Each Member may avail itself, by a declaration accompanying its ratification, of at most two of the temporary exceptions provided for in Article 10, paragraph 4, Article 11, paragraph 3, Article 15, paragraph 2, Article 18, paragraph 2, Article 19, paragraph 4, Article 23, paragraph 2, Article 24, paragraph 2, and Article 25, paragraph 2. Such a declaration shall state the reasons which justify these exceptions.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1 above, a Member, where it is justified by the extent of protection of its social security system, may avail itself, by a declaration accompanying its ratification, of the temporary exceptions provided for in Article 10, paragraph 4, Article 11, paragraph 3, Article 15, paragraph 2, Article 18, paragraph 2, Article 19, paragraph 4, Article 23, paragraph 2, Article 24, paragraph 2 and Article 25, paragraph 2. Such a declaration shall state the reasons which justify these exceptions.

3. Each Member which has made a declaration under paragraph 1 or paragraph 2 shall include in its reports on the application of this Convention submitted under Article 22 of the Constitution of the International Labour Organisation a statement in respect of each exception of which it avails itself—

- (a) that its reason for doing so subsists; or
- (b) that it renounces its right to avail itself of the exception in question as from a stated date.

4. Each Member which has made a declaration under paragraph 1 or paragraph 2 shall, as appropriate to the terms of such declaration and as circumstances permit –

- (a) cover the contingency of partial unemployment;
- (b) increase the number of persons protected;
- (c) increase the amount of the benefits;
- (d) reduce the length of the waiting period;
- (e) extend the duration of payment of benefits;
- (f) adapt statutory social security schemes to the occupational circumstances of part-time workers;
- (g) endeavour to ensure the provision of medical care to persons in receipt of unemployment benefit and their dependants;
- (h) endeavour to guarantee that the periods during which such benefit is paid will be taken into account for the acquisition of the right to social security benefits and, where appropriate, the calculation of disability, old-age and survivors' benefit.

Article 6

1. Each Member shall ensure equality of treatment for all persons protected, without discrimination on the basis of race, colour, sex, religion, political opinion, national extraction, nationality, ethnic or social origin, disability or age.

2. The provisions of paragraph 1 shall not prevent the adoption of special measures which are justified by the circumstances of identified groups under the schemes referred to in Article 12, paragraph 2, or are designed to meet the specific needs of categories of persons who have particular problems in the labour market, in particular disadvantaged groups, or the conclusion between States of bilateral or multilateral agreements relating to unemployment benefits on the basis of reciprocity.

II. PROMOTION OF PRODUCTIVE EMPLOYMENT

Article 7

Each Member shall declare as a priority objective a policy designed to promote full, productive and freely chosen employment by all appropriate means, including social security. Such means should include, inter alia, employment services, vocational training and vocational guidance.

Article 8

1. Each Member shall endeavour to establish, subject to national law and practice, special programmes to promote additional job opportunities and employment assistance and to encourage freely chosen and productive employment for identified categories of disadvantaged persons having or liable to have difficulties in finding lasting employment such as women, young workers, disabled persons, older workers, the long-term unemployed, migrant workers lawfully resident in the country and workers affected by structural change.

2. Each Member shall specify, in its reports under article 22 of the Constitution of the International Labour Organisation, the categories of persons for whom it undertakes to promote employment programmes.

3. Each Member shall endeavour to extend the promotion of productive employment progressively to a greater number of categories than the number initially covered.

Article 9

The measures envisaged in this Part shall be taken in the light of the Human Resources Development Convention and Recommendation, 1975, and the Employment Policy (Supplementary Provisions) Recommendation, 1984.

III. CONTINGENCIES COVERED

Article 10

1. The contingencies covered shall include, under prescribed conditions, full unemployment defined as the loss of earnings due to inability to obtain suitable employment with due regard to the provisions of Article 21, paragraph 2, in the case of a person capable of working, available for work and actually seeking work.

2. Each Member shall endeavour to extend the protection of the Convention, under prescribed conditions, to the following contingencies –

- (a) loss of earnings due to partial unemployment, defined as a temporary reduction in the normal or statutory hours of work; and
- (b) suspension or reduction of earnings due to a temporary suspension of work,

without any break in the employment relationship for reasons of, in particular, an economic, technological, structural or similar nature.

3. Each Member shall in addition endeavour to provide the payment of benefits to part-time workers who are actually seeking full-time work. The total of benefits and earnings from their part-time work may be such as to maintain incentives to take up full-time work.

4. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the implementation of paragraphs 2 and 3 above may be deferred.

IV. PERSONS PROTECTED

Article 11

1. The persons protected shall comprise prescribed classes of employees, constituting not less than 85 per cent of all employees, including public employees and apprentices.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1 above, public employees whose employment up to normal retiring age is guaranteed by national laws or regulations may be excluded from protection.

3. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the persons protected shall comprise –

- (a) prescribed classes of employees constituting not less than 50 per cent of all employees; or
- (b) where specifically justified by the level of development, prescribed classes of employees constituting not less than 50 per cent of all employees in industrial workplaces employing 20 persons or more.

V. METHODS OF PROTECTION*Article 12*

1. Unless it is otherwise provided in this Convention, each Member may determine the method or methods of protection by which it chooses to put into effect the provisions of the Convention, whether by a contributory or non-contributory system, or by a combination of such systems.

2. Nevertheless, if the legislation of a Member protects all residents whose resources, during the contingency, do not exceed prescribed limits, the protection afforded may be limited, in the light of the resources of the beneficiary and his or her family, in accordance with the provisions of Article 16.

VI. BENEFIT TO BE PROVIDED*Article 13*

Benefits provided in the form of periodical payments to the unemployed may be related to the methods of protection.

Article 14

In cases of full unemployment, benefits shall be provided in the form of periodical payments calculated in such a way as to provide the beneficiary with partial and transitional wage replacement and, at the same time, to avoid creating disincentives either to work or to employment creation.

Article 15

1. In cases of full unemployment and suspension of earnings due to a temporary suspension of work without any break in the employment relationship, when this contingency is covered, benefits shall be provided in the form of periodical payments, calculated as follows:

- (a) where these benefits are based on the contributions of or on behalf of the person protected or on previous earnings, they shall be fixed at not less than 50 per cent of previous earnings, it being permitted to fix a maximum for the amount of the benefit or for the earnings to be taken into account, which may be related, for example, to the wage of a skilled manual employee or to the average wage of workers in the region concerned;
- (b) where such benefits are not based on contributions or previous earnings, they shall be fixed at not less than 50 per cent of the statutory minimum wage or of the wage of an ordinary labourer, or at a level which provides the minimum essential for basic living expenses, whichever is the highest;

2. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the amount of the benefits shall be equal-

- (a) to not less than 45 per cent of the previous earnings; or
- (b) to not less than 45 per cent of the statutory minimum wage or of the wage of an ordinary labourer but no less than a level which provides the minimum essential for basic living expenses.

3. If appropriate, the percentages specified in paragraphs 1 and 2 may be reached by comparing net periodical payments after tax and contributions with net earnings after tax and contributions.

Article 16

Notwithstanding the provisions of Article 15, the benefit provided beyond the initial period specified in Article 19, paragraph 2(a), as well as benefits paid by a

Member in accordance with Article 12, paragraph 2, may be fixed after taking account of other resources, beyond a prescribed limit, available to the beneficiary and his or her family, in accordance with a prescribed scale. In any case, these benefits, in combination with any other benefits to which they may be entitled, shall guarantee them healthy and reasonable living conditions in accordance with national standards.

Article 17

1. Where the legislation of a Member makes the right to unemployment benefit conditional upon the completion of a qualifying period, this period shall not exceed the length deemed necessary to prevent abuse.

2. Each Member shall endeavour to adapt the qualifying period to the occupational circumstances of seasonal workers.

Article 18

1. If the legislation of a Member provides that the payment of benefit in cases of full employment should begin only after the expiry of a waiting period, such period shall not exceed seven days.

2. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the length of the waiting period shall not exceed ten days.

3. In the case of seasonal workers the waiting period specified in paragraph 1 above may be adapted to their occupational circumstances.

Article 19

1. The benefits provided in cases of full unemployment and suspension of earnings due to a temporary suspension of work without any break in the employment relationship shall be paid throughout these contingencies.

2. Nevertheless, in the case of full unemployment—

(a) the initial duration of payment of the benefit provided for in Article 15 may be limited to 26 weeks in each spell of unemployment, or to 39 weeks over any period of 24 months;

(b) in the event of unemployment continuing beyond this initial period of benefit, the duration of payment of benefit, which may be calculated in the light of the resources of the beneficiary and his or her family in accordance with the provisions of Article 16, may be limited to a prescribed period.

3. If the legislation of a Member provides that the initial duration of payment of the benefit provided for in Article 15 shall vary with the length of the qualifying period, the average duration fixed for the payment of benefits shall be at least 26 weeks.

4. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the duration of payment of benefit may be limited to 13 weeks over any periods of 12 months or to an average of 13 weeks if the legislation provides that the initial duration of payment shall vary with the length of the qualifying period.

5. In the cases envisaged in paragraph 2(b) above each Member shall endeavour to grant appropriate additional assistance to the persons concerned with a view to permitting them to find productive and freely chosen employment, having recourse in particular to the measures specified in Part II.

6. The duration of payment of benefit to seasonal workers may be adapted to their occupational circumstances, without prejudice to the provisions of paragraph 2(b) above.

Article 20

The benefit to which a protected person would have been entitled in the cases of full or partial unemployment or suspension of earnings due to a temporary

suspension of work without any break in the employment relationship may be refused, withdrawn, suspended or reduced to the extent prescribed–

- (a) for as long as the person concerned is absent from the territory of the Member;
- (b) when it has been determined by the competent authority that the person concerned had deliberately contributed to his or her own dismissal;
- (c) when it has been determined by the competent authority that the person concerned has left employment voluntarily without just cause;
- (d) during the period of a labour dispute, when the person concerned has stopped work to take part in a labour dispute or when he or she is prevented from working as a direct result of a stoppage of work due to this labour dispute;
- (e) when the person concerned has attempted to obtain or has obtained benefits fraudulently;
- (f) when the person concerned has failed without just cause to use the facilities available for placement, vocational guidance, training, retraining or redeployment in suitable work;
- (g) as long as the person concerned is in receipt of another income maintenance benefit provided for in the legislation of the Member concerned, except a family benefit, provided that the part of the benefit which is suspended does not exceed that other benefit.

Article 21

1. The benefit to which a protected person would have been entitled in the case of full unemployment may be refused, withdrawn, suspended or reduced, to the extent prescribed, when the person concerned refuses to accept suitable employment.

2. In assessing the suitability of employment, account shall be taken, in particular, under prescribed conditions and to an appropriate extent, of the age of unemployed persons, their length of service in their former occupation, their acquired experience, the length of their period of unemployment, the labour market situation, the impact of the employment in question on their personal and family situation and whether the employment is vacant as a direct result of a stoppage of work due to an on-going labour dispute.

Article 22

When protected persons have received directly from their employer or from any other source under national laws or regulations or collective agreements, severance pay, the principal purpose of which is to contribute towards compensating them for the loss of earnings suffered in the event of full unemployment–

- (a) the unemployment benefit to which the persons concerned would be entitled may be suspended for a period corresponding to that during which the severance pay compensates for the loss of earnings suffered; or
- (b) the severance pay may be reduced by an amount corresponding to the value converted into a lump sum of the unemployment benefit to which the persons concerned are entitled for a period corresponding to that during which the severance pay compensates for the loss of earnings suffered,

as each Member may decide:

Article 23

1. Each Member whose legislation provides for the right to medical care and makes it directly or indirectly conditional upon occupational activity shall endeavour to ensure, under prescribed conditions, the provision of medical care to persons in receipt of unemployment benefit and to their dependants.

2. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the implementation of paragraph 1 above may be deferred.

Article 24

1. Each Member shall endeavour to guarantee to persons in receipt of unemployment benefit, under prescribed conditions, that the periods during which benefits are paid will be taken into consideration—

- (a) for acquisition of the right to and, where appropriate, calculation of disability, old-age and survivors' benefit, and
 - (b) for acquisition of the right to medical care and sickness, maternity and family benefit after the end of unemployment,
- when the legislation of the Member concerned provides for such benefits and makes them directly or indirectly conditional upon occupational activity.

2. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the implementation of paragraph 1 above may be deferred.

Article 25

1. Each Member shall ensure that statutory social security schemes which are based on occupational activity are adjusted to the occupational circumstances of part-time workers, unless their hours of work or earnings can be considered, under prescribed conditions, as negligible.

2. Where a declaration made in virtue of Article 5 is in force, the implementation of paragraph 1 above may be deferred.

VII. SPECIAL PROVISIONS FOR NEW APPLICANTS FOR EMPLOYMENT*Article 26*

1. Members shall take account of the fact that there are many categories of persons seeking work who have never been, or have ceased to be, recognised as unemployed or have never been, or have ceased to be, covered by schemes for the protection of the unemployed. Consequently, at least three of the following ten categories of persons seeking work shall receive social benefits, in accordance with prescribed terms and conditions:

- (a) young persons who have completed their vocational training;
- (b) young persons who have completed their studies;
- (c) young persons who have completed their compulsory military service;
- (d) persons after a period devoted to bringing up a child or caring for someone who is sick, disabled or elderly;
- (e) persons whose spouse had died, when they are not entitled to a survivor's benefit;
- (f) divorced or separated persons;
- (g) released prisoners;
- (h) adults, including disabled persons, who have completed a period of training;
- (i) migrant workers on return to their home country, except in so far as they have acquired rights under the legislation of the country where they last worked;
- (j) previously self-employed persons.

2. Each Member shall specify, in its reports under article 22 of the Constitution of the International Labour Organisation, the categories of persons listed in paragraph 1 above which it undertakes to protect.

3. Each Member shall endeavour to extend protection progressively to a greater number of categories than the number initially protected.

VIII. LEGAL, ADMINISTRATIVE AND FINANCIAL GUARANTEES*Article 27*

1. In the event of refusal, withdrawal, suspension or reduction of benefit or dispute as to its amount, claimants shall have the right to present a complaint to the body administering the benefit scheme and to appeal thereafter to an independent body. They shall be informed in writing of the procedures available, which shall be simple and rapid.

2. The appeal procedure shall enable the claimant, in accordance with national law and practice, to be represented or assisted by a qualified person of the claimant's choice or by a delegate of a representative workers' organisation or by a delegate of an organisation representative of protected persons.

Article 28

Each Member shall assume general responsibility for the sound administration of the institutions and services entrusted with the application of the Convention.

Article 29

1. When the administration is directly entrusted to a government department responsible to Parliament, representatives of the protected persons and of the employers shall be associated in the administration in an advisory capacity, under prescribed conditions.

2. When the administration is not entrusted to a government department responsible to Parliament—

- (a) representatives of the protected persons shall participate in the administration or be associated therewith in an advisory capacity under prescribed conditions;
- (b) national laws or regulations may also provide for the participation of employers' representatives;
- (c) the laws or regulations may further provide for the participation of representatives of the public authorities.

Article 30

In cases where subsidies are granted by the State or the social security system in order to safeguard employment, Members shall take the necessary steps to ensure that the payments are expended only for the intended purpose and to prevent fraud or abuse by those who receive such payments.

Article 31

This Convention revises the Unemployment Provision Convention, 1934.

Article 32

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 33

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organisation whose ratifications have been registered with the Director-General.

2. It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification has been registered.

Article 34

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 35

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organisation of the registration of all ratifications and denunciations communicated to him by the Members of the Organisation.

2. When notifying the members of the Organisation of the registration of the second ratification communicated to him, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organisation to the date upon which the Convention will come into force.

Article 36

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations for registration in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations full particulars of all ratifications and acts of denunciation registered by him in accordance with the provisions of the preceding Articles.

Article 37

At such times as it may consider necessary the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 38

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, then, unless the new Convention otherwise provides—

(a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 34 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(b) as from the date when the new revising Convention comes into force this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 39

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

The foregoing is the authentic text of the Convention duly adopted by the General Conference of the International Labour Organisation during its Seventy-fifth Session which was held at Geneva and declared closed the twenty-second day of June 1988.

IN FAITH WHEREOF we have appended our signatures this twenty-second day of June 1988.

*The President of the Conference,
Le Président de la Conférence,*

WOLFGANG BEYREUTHER

*The Director-General of the International Labour Office,
Le Directeur général du Bureau international du Travail,*

FRANCIS BLANCHARD